

GABRIELLA COSTESCU

EPISTOLAR ALBASTRU-ROZ

GABRIELLA COSTESCU

EPISTOLAR ALBASTRU-ROZ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COSTESCU, GABRIELA MONICA

Epistolar albastru-roz / Gabriella Costescu. - Brașov :
Libris Editorial, 2017
ISBN 978-606-8814-28-5
821.135.1

Director editorial: Dana Anghelescu
Grafica: artist plastic Viorica Șutu
Design copertă: Wizzdesign
Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Libris Editorial
Str. Mureșenilor Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798
E-mail: editura@libris.ro
Web: www.libris.ro

Librăria online **Libris.ro**

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

PREFAȚĂ

IUBIRE DE MODĂ VECHĂ

A vorbi despre iubire te îndeamnă, reflex, la intimitate, la discreție, la o proprietate tainică, ținută departe de ochii lumii, de un public setos de senzațional, de bârfă, de culise.

Există schimburi epistolare celebre, între care cel dintre Eminescu și Veronica Micle a suscitat un interes aparte, făcându-l nu cu multă vreme în urmă pe un comentator (Cezar Pădurariu), într-o gazetă ieșeană, să afirme că prin cei doi avem o „Lecție epistolară servită de cel mai celebru cuplu de îndrăgostiți ai românilor: Eminescu și Veronica Micle.”

Sigur, nu era vorba de oarecine, ci de un mare poet al iubirii, care și-a revărsat preaplinul său sufletesc spre ființa pe care o considera pe potriva aspirațiilor/viselor sale.

Tot despre o poveste de dragoste e vorba și în această carte, despre un schimb epistolar de o jumătate de deceniu. Personajele cărții sunt reale, Lil și Tul sunt generice care definesc deopotrivă două persoane și totodată două stări de spirit.

Nu știu dacă a existat premeditare în acest demers editorial ori totul nu-i decât recuperarea unui timp fără de timp, căci biografia celor doi devine doar un decupaj existențial fără final.

E o carte de poezie și nu e, e o piesă de teatru cu două personaje care găsesc cu cale să comunice liric, așa cum îi stă de altfel bine unei povești de dragoste.

Cartea, deși scrisă în duet, nu are decât un singur autor, celălalt a preferat să se retragă în anonim, de unde să privească spectacolul propriei sale iubiri.

Cele două voci sunt distincte, fără diferențe evidente de îndemânare artistică, dar parcă e sfidată expresia în dimensiunea ei estetică, oricât de lirică s-ar vrea, contând emoția înainte de toate.

El e eminescian, dar ea nu se poartă ca Veronica Micle, chiar dacă, la amândoi versul pare a fi reverberație eminesciană.

Are un ascendent emoțional care o face mai stăpână pe situație, dominatoare/dominantă. Distincția fiecărei voci se face printr-un joc de cuvinte facebook-ist: Lil4Tul, Tul4Lil, care par mai degrabă substanțe chimice, cu o structură bine definită.

Într-o ecuație în care intră cele două substanțe, tonul confesiv este inevitabil, cu tot ce implică acesta, cu efuzii de sinceritate.

Replicile sunt consecutive, niciunul din personaje nu sare peste rând – un poem Tul (El), o replică Lil (Ea).

Nu există conflicte, tensiuni în acest epistolar liric, ci doar căutări, nuanțări ale unor stări de erotism. Fiecare în parte încearcă să se facă înțeles, să-și definească sentimentele.

E ca într-un joc de oameni mari, dar cu suflete de adolescenți.

Ce șanse are o astfel de scriitură care nu mizează pe exigențe estetice, cât se lasă în brațele mărturisirii, spovedaniei, când este nu doar recunoscut „păcatul iubirii”, ci i se desface acestuia firul în patru, cum se spune?

E un risc asumat, pe jumătate, nu doar prin „deconspirare”, ci și prin asigurare identitară.

Nu pot lipsi într-un atfel de scenariu accentele romantice, uneori chiar ai senzația că și temporal lucrurile se petrec într-un alt veac. E ca și cum ni s-ar sugera că „romantismul n-o muritu’ numa-un pic s-o hodinitu’”.

Această carte te înduioșează, cu gândul că epistolele de dragoste se trimit azi prin SMS.

E mult, e puțin?

NICOLAE BĂCIUȚ

Am auzit florile

Am auzit în zori florile șoptind una către cealaltă: „Ce frumoasă ești ce frumoasă sunt ce frumoase suntem”.	Au înnebunit fluturii și albinele iar trecătorii își întorceau capetele dornici să știe de unde vine atâta balsam de veșnicie.
Repetau florile cântecul acesta înmiresmat și pentru a dovedi a se convinge una câte una au început să-și trimită parfum una alteia.	Ca un abur binecuvântat suia în slavă cântecul vrăjit și fapta aurită a cupelor de crin imperial în umbra ramurii de liliac proaspăt, sublim.
Bineînțeles că aerul s-a umplut de aromele Reginei Noptii.	

Am auzit florile

Am cântat floarea liliacului
Încântată de parfum
Fără să știu că pentru tine
Fac această ofrandă.
Fără să știu că ești
Iar eu te chem fără să știu
Că tu iubești să-mi dăruiești
Doar mie această floare.
Fără să știi că pentru mine
lubești și dăruiești, această
minunată regină a florilor.
Cu cel mai curat suflet
plin de florile iubirii
îmi dai binețe dimineața
îmi luminezi amiaza
și îmi zici „sara bună”.

Ai intrat în grădina
sufletului meu cu o floare
în privire,
cu parfum în respirație,
cu roua florilor pe pleoapă
ce de dragul meu clipește.
Mi-ai adus lumina
M-ai iubit în zori
îmi săruți mâna
ce te mângâie și aprinzi
stelele speranței pentru
mine.
Iubirea mea....dulce.
Ca pe parfumul tuturor
florilor
Te iubesc.

Cu flori de liliac

Cu flori de liliac
te aștept iubito-n prag
cum știu că ți-s pe plac
și zâmbete de drag.
Cu brațele flămânde
de-atâta așteptat
cu murmurele blânde
și sufletul curat.
Cu inima întreagă
și dorul însetat
să știi cât mi-ești
de dragă
și cât te-am așteptat.
Să nu mai pleci,
iubito, prin cele
depărtări
să nu mai plângi, iubito,
amarele dureri.
Zâmbeste, ești acasă
în brațe te cuprind
și candela aleasă
deasupra îți aprind.

Tul4Lil